

Београдска промоција књиже и посвећене Будимпешти

Дух Пеште допловио и до Калемегдана

У свечаној сали Матице исељеника и Срба у региону, 14. марта ове године окупили су се поклоници писане речи који редовно посећују књижевне вечери и бројне друге културне садржаје који се овде организују, а било је и представника медија, као и ауторкиних пријатеља и познаника, који су дошли са жељом да барем на тренутке осете дух Будимпеште у Београду.

Госте је у име организатора поздравио и срдачну добродошлицу пожелео председник Матице исељеника и Срба у региону Миодраг Јакшић, а потом су о књизи „Моја Пешта“ говорили књижевник и народни посланик Александар Чотрић и угледни београдски новинар Иван Мрђен. У атмосфери мађарске престонице публику је на почетку вечери увео ансамбл „Фрула-ветерани“, сачињен од дугогоди-

После Будимпеште, промоција књиге „Моја Пешта“ Добриле Боројевић, објављене у издању Српског позоришта у Мађарској, одржана је и у Матици исељеника и Срба у региону, у центру Београда

Ауторка књиге у друштву Александра Чотрића и Ивана Мрђена

КУЛТУРА

шњих поклоника фолклорне игре, који су у атрактивном мађарским костимима извели кореографију „Чикоши“.

— Ова књига као да је морала бити написана, не само с тога што моја два града на „Б“, Београд и Будимпешту, повезује велика река, већ и зато што су моји пријатељи, играчи мађарских игара, већ имали увежбању кореографију, а нови костими су за ову прилику засјали у пуном сјају. Пре свега се захваљујем свом издавачу, Српском позоришту у Мађарској, које управо обележава четврт века свог постојања, а такође сам захвална и српској заједници у Мађарској, за коју већ дуги низ година радим, бавећи се извештавањем о њеним темама и догађајима на страницима *Српских недељних новина*. Такође, захваљујем се и својим пијатељима, Александру Чотрићу и Ивану Мрђену, који су овом приликом о мојој књизи изrekli речи хвале, ободрили ме и подстакли да и даље пишем, као и Матици исељеника и Срба у региону, која нам је била изванредан домаћин. Свакако велику захвалност дугујем појединим српским самоуправама, које су помогле издавање моје прве књиге — рекла је, поред осталог, Добрила Боројевић.

С. М.

Лични доживљај једне представе

У „Чорби“ са Зорицом и девојкама

Била сам под јаким утиском представе „Чорба“ (Levesben), нове копродукције Српског позоришта у Мађарској, приказане на овогодишњем фестивалу народних позоришта *Jelenlét*, када сам изашла из мрака сале „Касаш Атила“ Националног позоришта и помешала се међу гледаоце у фоајеу. И док сам покушавала да се што пре приближим великим прозорима, бацим поглед на реку и град који је чаробно сијао у даљини, саберем мисли и покушам да смислим како бих све преточила у текст о представи који је требало да напишем, готово су ме заслепила јака светла телевизијских рефлектора.

И не само да се предамној нашој екипи ТВ „Дуна“ која је радила анкету са гледаоцима о утисцима одмах након представе, него није било ни времена да смислим шта бих рекла.

— Фантастично извођење, набијено енергијом. Женске теме у којима се све ми препознајемо, породица и каријера, очекивања и обавезе које намеће средина из које долазимо, борба за опстанак и потомство, недосањани снови, љубав, жеља за путовањима и освајањем света, баш свето, али и нешто још, посебно, моје! — рекох задихано, док су ме речи пекле да буду изговорене, а микрофон и даље стајао пред мојим лицем.

— Најзад је неко на сцени рекао да је Београд био бомбардован, и то ме је потресло, дубоко, до сржи, јер сам Београђанка, и јер још увек боли све нас! Зорица Јурковић је то изговорила на сцени, пред публиком, и ја сам јој на томе вечерас бескрајно захвална.

Породица и каријера, очекивања и обавезе које намеће средина, борба за опстанак и потомство, недосањани снови, љубав, жеља за путовањима и освајањем света... Све је то уткано у комад „Чорба“, али и још нешто, за нас посебно важно

Била сам заиста захвална Зорици, јер је била храбра да изговори те речи које још јавно изговорене са позоришне сцене нисам чула, и редитељу и продуцентима, јер су тај текст

март, готово поклопио или најавио годишњицу која нас свакога 24. марта подсети на страшни март и хладно, тешко пролеће под бомбама од којих и даље болује и пати цела Србија.

усвојили. И то баш ових мартовских дана када су нас те, сада већ далеке 1999. године, пренерозили звуци сирена, преплашиле вести са екрана у које нисмо желели да поверујемо и наше животе заувек обојили догађаји који су уследили. Некако се, случајно или не, датум извођења представе 22.

Верујем да је свако након ове представе могао понети неке своје утиске, јер су се глумице смењивале и свака убедљиво износила своју причу, обојену дуплим идентитетом, али сам ја била потресена својим, који је дубоко дирнуо у тачку која још увек боли.

ОСВРТ

И док се представа одвијала даље, глумице су мешале *krumpfli*, или кромпир, купус или *káposzta*, бели и црни лук. Све иде у исту чорбу, или српску сарму, која истина, може и мало да се зачини, и поткрепи српском ракијом, уз коју сама од себе потече песма: „Ђурђевдан је, а ја нисам с оном коју волим!“

Представа је говорила о животу једне Мађарице, али и Српкињи која је желела да оде у Београд под бомбама и буде са својим народом, Јерменки која је родила нежељену девојчицу којој није могла да намене име Армен, Немци која се борила да заради за породицу, отрпи по који шамар и мужа пијаницу, Гркињи, која је певала оперске арије у кади и сањала своје снове, Пољаци, која се пела на планинске врхове носећи пољску и мађарску заставу. Све заједно кувале су чорбу, уносећи у њу своја осећања, своје животе, мешајући своје сузе, песме и осмехе. А она сама, та наша животна чорба, постаје много укуснија и здравија што је у њој више разноврсних састојака, боја и зачина. Баш као и друштво у којем живимо!

У представи „Чорба“, поред Зорице Јурковић, наступиле су и: Тинде Тројан, Федра Алмошд, Линда Келер, Илдико Франк, Естер Конц, и једини мушки лик у представи Фотиос Колатос. Текст је инспирисан канадском представом, коју је бојама са овог подбља обојила Тинде Тројан, а редитељ је Даниел Ердљи.

Добрила Боројевић